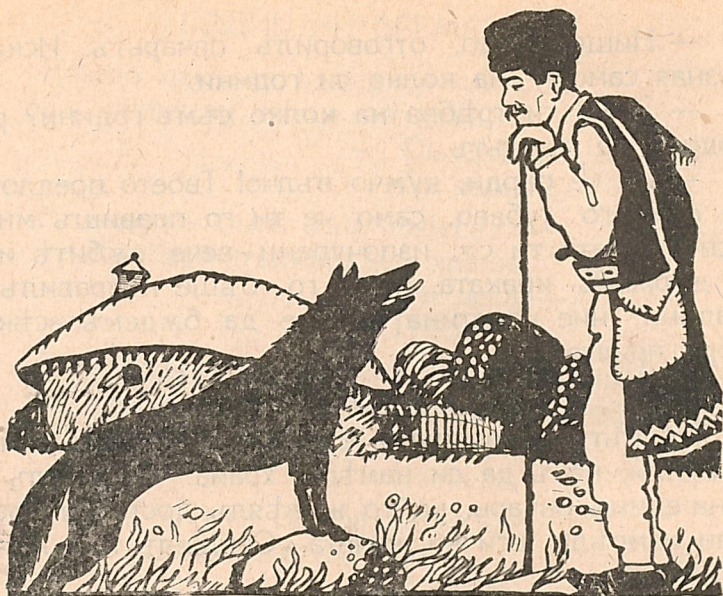

— Твоята кожа? Чакай да я попрегледамъ. . . .
О, великолепна кожа! Отъ нея става чудесенъ кожухъ! Изглежда, че ти добре си се хранилъ на младини и кучетата никога не сж могли да я понадупчатъ.

— Щомъ я харесвашъ, слушай какво ще ти кажа, продължилъ вълкътъ. Азъ съмъ вече старъ и нѣма да живѣя дълго. Като на добъръ съседъ искамъ да ти направя единъ подаръкъ. Храни ме, до като умра, и азъ ти завещавамъ да получишъ следъ смъртта ми моята хубава кожа.

— Я вижъ, какво намислилъ! извикалъ овчарътъ. Това е много хубаво. Само че, докато умрешъ, твоята кожа ще ми стори десетъ пжти по скъпо, отколкото струва. Ако сериозно казвашъ, че желаешъ да ми направишъ подаръкъ, то дай ми я сега. Ще те поменувамъ вѣчно. И овчарътъ посегналъ за бравата.

Вълкътъ едва избѣгалъ въ гората и тамъ жално завилъ:

— О, немилостиви хора, азъ искамъ на старини да се помирятъ съ васъ и да умра като вашъ приятель. Защо не приемате?

Преразказалъ отъ нѣмски : Хр. Спасовски